

uitspraak

RECHTBANK NOORD-NEDERLAND

Zittingsplaats Groningen

Bestuursrecht

zaaknummers: LEE 17/3899

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 2 oktober 2018 in de zaak tussen

de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid HoST Klazienaveen B.V., te Klazienaveen, eiseres,

[REDACTED]

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Emmen, verweerder,

[REDACTED]

Als **derde-partij** heeft aan het geding deelgenomen: de besloten vennootschap Patio Plants B.V., gevestigd te Klazienaveen, derde-belanghebbende,

[REDACTED]

Procesverloop

Eiseres heeft bij brief van 13 november 2017 beroep ingesteld wegens het niet tijdig beslissen door verweerder op de aanvraag om omgevingsvergunning ten behoeve van de oprichting van een vergistingsinstallatie en een houtgestookte warmtekruis koppeling (hierna: de WKK) met bijbehorende bouwwerken op het perceel Gantel 37 te Klazienaveen.

Bij besluit van 15 december 2017 (het bestreden besluit) heeft verweerder geweigerd aan eiseres een omgevingsvergunning te verlenen ten behoeve van de oprichting van een vergistingsinstallatie en een houtgestookte WKK met bijbehorende bouwwerken op voormeld perceel te Klazienaveen.

Ingevolge artikel 6:20, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) heeft het beroep tegen het niet tijdig beslissen mede betrekking op het bestreden besluit, aangezien dit besluit niet geheel aan het beroep tegemoet komt.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De zaak is behandeld op de zitting van 10 juli 2018.

Eiseres is vertegenwoordigd door [REDACTED] bijgestaan door haar gemachtigde.

Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde en [REDACTED]

Ingevolge artikel 8:68, eerste lid, van de Awb heeft de rechtbank het onderzoek heropend, omdat de derde-belanghebbende ten onrechte niet door de rechtbank als belanghebbende partij in de procedure is betrokken.

Eiseres heeft bij brief van 23 augustus 2018 nadere stukken in het geding gebracht.

Derde-belanghebbende heeft bij brief van 4 september 2018 een nadere reactie in het geding gebracht.

Eiseres heeft bij brief van 6 september 2018 een nader stuk in het geding gebracht.

De zaak is opnieuw behandeld op de zitting van 18 september 2018.

Eiseres is vertegenwoordigd door [REDACTED], bijgestaan door haar gemachtigde [REDACTED].

Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde en [REDACTED].

De Jong.

Namens derde-belanghebbende is voornoemde gemachtigde verschenen.

Overwegingen

Feiten en omstandigheden

1. Bij haar oordeelsvorming betreft de rechtbank de navolgende feiten en omstandigheden.
 - 1.1. Eiseres heeft op 26 februari 2016 een aanvraag om omgevingsvergunning voor de bouw van een gasvergistingsinstallatie en een houtgestookte WKK alsmede een revisievergunning voor de exploitatie van een milieu-inrichting die bestaat uit een vergistingsinstallatie met een verwerkingscapaciteit van 25.000 ton per jaar en een houtgestookte WKK met een verwerkingscapaciteit van 16.000 ton per jaar op voormeld perceel te Klazienaveen bij verweerder ingediend.

Deze aanvraag heeft betrekking op de navolgende activiteiten:

 - bouwen;
 - handelen in strijd met de regels van ruimtelijke ordening;
 - oprichten of veranderen van een inrichting (revisie/milieu);
 - uitrit aanleggen.
 - 1.2. Verweerder heeft op 7 juni 2016 een ontwerpbesluit tot het verlenen van de gevraagde omgevingsvergunning genomen.

Verweerder heeft dit ontwerpbesluit gepubliceerd in de Staatscourant van 16 juni 2016.
 - 1.3. Naar aanleiding van voormeld ontwerpbesluit heeft het dagelijks bestuur van het waterschap Hunze en Aa's bij brief van 6 juli 2016 een zienswijze bij verweerder ingediend. Naar aanleiding van voormeld ontwerpbesluit heeft het college van gedeputeerde staten van de provincie Drenthe bij brief van 14 juli 2016 een zienswijze bij verweerder ingediend. Naar aanleiding van voormeld ontwerpbesluit is namens de Coöperatie Mobilisation for the Environment U.A. (MOB) bij brief van 21 juli 2016 een zienswijze bij verweerder ingediend.
 - 1.4. Verweerder heeft een nota van beantwoording zienswijzen opgesteld.
 - 1.5. Verweerder heeft op 29 augustus 2017 een raadsvoorstel, strekkende tot het afgeven van een verklaring van geen bedenkingen voor het vergroten van het maximale oppervlak aan andere bouwwerken (onder meer sleufsilo's en vergistingstanks) bij de WKK-installatie en de biovergister op het perceel Gantel 37 te Klazienaveen, bij de raad van de gemeente Emmen (hierna: de raad) ingediend.

- 1.6. De raad heeft bij besluit van 28 september 2017 geweigerd de gevraagde verklaring van geen bedenkingen af te geven.
- 1.7. Eiseres heeft verweerder bij brief van 20 oktober 2017 in gebreke gesteld in verband met het niet tijdig beslissen op de aanvraag om omgevingsvergunning d.d. 26 februari 2016.
- 1.8. Eiseres heeft bij brief van 13 november 2017 beroep ingesteld wegens het niet tijdig beslissen door verweerder op de aanvraag om omgevingsvergunning ten behoeve van de oprichting van een vergistingsinstallatie en een houtgestookte WKK met bijbehorende bouwwerken op het perceel Gántel 37 te Klazienaveen.
- 1.9. De raad heeft in haar vergadering van 14 december 2017 de motivering voor wat betreft de geweigerde verklaring van geen bedenkingen aangevuld.
- 1.10. Bij het bestreden besluit van 15 december 2017 heeft verweerder geweigerd aan eiseres een omgevingsvergunning te verlenen ten behoeve van de oprichting van een vergistingsinstallatie en een houtgestookte WKK met bijbehorende bouwwerken op voormeld perceel te Klazienaveen.

Toepasselijke regelgeving

2. Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) is het verboden zonder omgevingsvergunning een project uit te voeren, voor zover dat geheel of gedeeltelijk bestaat uit bouwen.
- Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo is het verboden zonder omgevingsvergunning een project uit te voeren, voor zover dat geheel of gedeeltelijk bestaat uit het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met een bestemmingsplan.
- Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, ten tweede van de Wabo is het verboden zonder omgevingsvergunning een project uit te voeren, voor zover dat geheel of gedeeltelijk bestaat uit het veranderen of veranderen van de werking van een inrichting.
- Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, ten derde van de Wabo is het verboden zonder omgevingsvergunning een project uit te voeren, voor zover dat geheel of gedeeltelijk bestaat uit het in werking hebben van een inrichting.
- Ingevolge artikel 2.6, eerste lid, van de Wabo kan, voor zover thans van belang, voor zover de aanvraag om een omgevingsvergunning betrekking heeft op het veranderen van een inrichting of van de werking daarvan, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder e, ten tweede of ten derde, en met betrekking tot die inrichting al een of meer omgevingsvergunningen zijn verleend, het bevoegd gezag bepalen dat een omgevingsvergunning wordt aangevraagd met betrekking tot die verandering en het in werking hebben van de betrokken inrichting na die verandering (een revisievergunning).
- Ingevolge artikel 2.14, eerste lid, aanhef en onder a, sub 5, van de Wabo, betreft het bevoegd gezag, voor zover de aanvraag betrekking heeft op een activiteit als hier aan de orde, bij de beslissing op de aanvraag in ieder geval: de mogelijkheden tot bescherming van het milieu, door nadelige gevolgen voor het milieu die de inrichting kan veroorzaken, te voorkomen, of zoveel mogelijk te beperken, voor zover zij niet kunnen worden voorkomen.
- Ingevolge artikel 2.14, eerste lid, aanhef en onder c, sub 1, van de Wabo neemt het bevoegd gezag, voor zover de aanvraag betrekking heeft op een activiteit als hier aan de orde, bij de beslissing op de aanvraag in ieder geval in acht dat in de inrichting ten minste de voor de inrichting in aanmerking komende beste beschikbare technieken moeten worden toegepast.
- Artikel 2.14, derde lid, van de Wabo bepaalt dat, voor zover het een activiteit betreft als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, de omgevingsvergunning slechts in het

belang van de bescherming van het milieu kan worden geweigerd.

Ingevolge artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo wordt de omgevingsvergunning geweigerd, voor zover de aanvraag betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a, indien de activiteit in strijd is met het bestemmingsplan.

Ingevolge artikel 2.10, tweede lid, van de Wabo wordt in gevallen als bedoeld in het eerste lid, onder c, de aanvraag mede aangemerkt als een aanvraag om een vergunning voor een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, en wordt de vergunning slechts geweigerd indien vergunningverlening met toepassing van artikel 2.12 niet mogelijk is. Ingevolge artikel 2.12 van de Wabo kan, indien de aanvraag betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, de omgevingsvergunning slechts worden verleend:

a. indien de activiteit in strijd is met het bestemmingsplan:

1. (...);

2. (...);

3. indien de activiteit niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening en de motivering van het besluit een goede ruimtelijke onderbouwing bevat.

Ingevolge artikel 2.20a van de Wabo wordt, voor zover de aanvraag betrekking heeft op een activiteit waarvoor voor het verlenen van de omgevingsvergunning een verklaring vereist is als bedoeld in artikel 2.27, eerste lid, de omgevingsvergunning voor die activiteit geweigerd indien de verklaring is geweigerd.

Ingevolge artikel 2.27, eerste lid, van de Wabo wordt in bij wet of algemene maatregel van bestuur aangewezen categorieën gevallen een omgevingsvergunning niet verleend dan nadat een daarbij aangewezen bestuursorgaan heeft verklaard dat het daartegen geen bedenkingen heeft. Bij een maatregel als bedoeld in de eerste volzin worden slechts categorieën gevallen aangewezen waarin voor het verrichten van de betrokken activiteit een afzonderlijke toestemming van het aangewezen bestuursorgaan wenselijk is gezien de bijzondere deskundigheid die dat orgaan ten aanzien van die activiteit bezit of de verantwoordelijkheid die dat orgaan draagt voor het beleid dat betrekking heeft op de betrokken categorie activiteiten.

Ingevolge artikel 2.27, derde lid, van de Wabo kan de verklaring slechts worden gegeven of geweigerd in het belang dat in de betrokken wet of algemene maatregel van bestuur is aangegeven.

Ingevolge artikel 3.11, eerste lid, van de Wabo zendt het bevoegd gezag het bestuursorgaan dat bevoegd is een verklaring te geven als bedoeld in artikel 2.27, onverwijld een exemplaar van de aanvraag en de daarbij gevoegde stukken.

Ingevolge artikel 3.11, derde lid, van de Wabo, voor zover hier van belang, kunnen zienswijzen die overeenkomstig artikel 3:15 van de Awb naar voren gebracht mede betrekking hebben op het ontwerp van de verklaring bedoeld in artikel 2.27.

2.1. Ingevolge artikel 6.5, eerste lid, van het Besluit omgevingsrecht (Bor), voor zover thans van belang, wordt de omgevingsvergunning, voor zover een aanvraag betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de wet en waarbij met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a en ten derde van de wet wordt afgeweken van het bestemmingsplan, niet verleend dan nadat de gemeenteraad van de gemeente waar het project geheel of in hoofdzaak zal worden of wordt uitgevoerd, verklaard heeft dat hij daartegen geen bedenkingen heeft, tenzij artikel 3.2, aanhef en onder b, van dit besluit of artikel 3.36 van de Wet ruimtelijke ordening (Wro) van toepassing is.

Ingevolge artikel 6.5, tweede lid, van het Bor kan de verklaring slechts worden geweigerd in het belang van een goede ruimtelijke ordening.

2.2. Ingevolge het bestemmingsplan "Klazienaveen, glastuinbouwgebied Klazienaveen" is aan het perceel de bestemming "Bedrijf-Biovergisting" toegekend.

Ingevolge artikel 6.1 van de planvoorschriften van dit bestemmingsplan zijn de voor "Bedrijf-Biovergisting" aangewezen gronden bestemd voor:

- a. biovergistingsinstallatie;
met bijbehorende:
- b. gasdistributiebedrijf;
- c. warmtekrachtcentrale;
- d. andere bouwwerken.

Ingevolge artikel 6.2.2, aanhef en onder d, van de planvoorschriften van dit bestemmingsplan geldt voor het bouwen van andere bouwwerken de volgende bepaling: de gezamenlijke oppervlakte van de andere bouwwerken bedraagt ten hoogste 150 m².

Overwegingen

3. In procedureel opzicht overweegt de rechtbank als volgt.

3.1. Derde-belanghebbende betoogt dat eiseres, gelet op de in 2018 ingediende aanvraag om omgevingsvergunning voor een aangepaste installatie op voormeld perceel, geen belang meer heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het beroep. In dit verband wijst eiseres erop dat de afwijzing van de aanvraag van 2016 betrekking heeft op een andere inrichting dan waarvan sprake is in de aanvraag van 2018. Er loopt reeds een nieuwe procedure en het ontwerpbesluit kan elk moment worden verwacht.

3.2. Ter zitting heeft de gemachtigde van eiseres onweersproken gesteld dat er voor de aanvraag om omgevingsvergunning die in 2018 is ingediend geen verklaring van geen bedenkingen van de raad is vereist. Dit betreft in de visie van eiseres plan B en is niet een vergelijkbare aanvraag als de eerder ingediende aanvraag. Gelet hierop heeft eiseres naar haar mening nog steeds een belang bij de inhoudelijke beoordeling van het beroep.

3.3. Tussen partijen is niet in geschil, en de rechtbank neemt dit als een vaststaand gegeven aan, dat voor de door eiseres in 2018 ingediende aanvraag om omgevingsvergunning voor de installatie geen verklaring van geen bedenkingen is vereist. Daarom is er geen sprake van een vergelijkbare aanvraag als de eerder door eiseres ingediende aanvraag om omgevingsvergunning. Bovendien heeft eiseres aangegeven nog steeds hetgeen in de onderhavige aanvraag staat vermeld, te willen realiseren. Hieruit volgt naar het oordeel van de rechtbank dat eiseres nog steeds belang heeft bij de inhoudelijke beoordeling van het beroep. Dit brengt met zich dat derde-belanghebbende door de rechtbank niet wordt gevolgd in haar betoog dat eiseres geen procesbelang meer heeft.

Beroep niet tijdig

4. De rechtbank stelt vast dat verweerder bij besluit van 15 december 2017 alsnog een besluit op de aanvraag om omgevingsvergunning heeft genomen. Gelet hierop is het procesbelang aan de zijde van eiseres voor wat betreft het beroep niet tijdig beslissen op de aanvraag komen te ontvallen. Dit brengt met zich dat de rechtbank het beroep tegen het niet tijdig beslissen niet-ontvankelijk zal verklaren. Wel ziet de rechtbank aanleiding om een proceskostenveroordeling, als bedoeld in artikel 8:75 van de Awb, uit te spreken. Onder toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) kunnen deze kosten worden begroot op € 501,-/- wegens professioneel verleende rechtsbijstand.

Weigering omgevingsvergunning

5. Tussen partijen is in geschil of verweerder in dit geval terecht en op juiste gronden heeft geweigerd aan eiseres een omgevingsvergunning te verlenen ten behoeve van de oprichting van een vergistingsinstallatie en een houtgestookte WKK met bijbehorende bouwwerken op voormeld perceel te Klazienaveen. Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

6. Aan het bestreden besluit heeft verweerder ten grondslag gelegd dat het ingevolge artikel 2.20a van de Wabo gehouden was om de gevraagde omgevingsvergunning te weigeren, aangezien de raad geen verklaring van bedenkingen heeft afgegeven.

6.1. Eiseres betoogt dat de weigering van de raad om in dit geval een verklaring van geen bedenkingen af te geven onvoldoende gemotiveerd is. In dit verband wijst eiseres erop dat de afwijking van voormeld bestemmingsplan uitsluitend betrekking heeft op overschrijding van de oppervlaktebeperking voor overige bouwwerken. Verder wijst eiseres erop dat in een addendum aan de raad achteraf wordt gesteld dat het totaal aan negatieve effecten van invloed is op het ondernemersklimaat in de omgeving, waarbij wordt verwezen naar het lage, doch niet verwaarloosbaar risico op fytosanitair vlak. Eiseres constateert dat deze argumenten niet zijn betrokken in de beraadslaging om te komen tot de weigering van 28 september 2017. Daarnaast wijst eiseres erop dat voorafgaand aan de inhoudelijke behandeling van het voorstel in de raadsvergadering op 28 september 2017 door de raad geen ontwerpbesluit tot het weigeren van de verklaring van geen bedenkingen ter inzage is gelegd. Naar de mening van eiseres levert dit strijd op met het bepaalde in artikel 3.11, eerste lid, van de Wabo in samenhang gelezen met artikel 6.5, eerste lid, van het Bor.

6.2. Desgevraagd heeft verweerder bij brief van 2 juli 2018 te kennen gegeven dat er in dit geval geen ontwerpbesluit tot de weigering van de verklaring van geen bedenkingen van de raad ter inzage is gelegd.

6.3.1. In de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel voor de Wabo, Kamerstukken II, 2006/07, 30 844, nr. 3, blz. 28 en 126-127, staat dat de verklaring van geen bedenkingen alleen voorkomt in de uitgebreide voorbereidingsprocedure. Wanneer een aanvraag is ontvangen, beoordeelt het bevoegd gezag of er aspecten zijn waaromtrent een ander bestuursorgaan een verklaring van geen bedenkingen moet afgeven. Indien dat het geval is, zendt het de aanvraag zo spoedig mogelijk aan het orgaan dat bevoegd is de verklaring te geven. Het ontwerp van de beslissing omtrent de verklaring van geen bedenkingen doorloopt dezelfde procedure als het ontwerpbesluit, hetgeen betekent dat ten aanzien van beide onderdelen (ontwerpbesluit en ontwerp van de verklaring van geen bedenkingen) zienswijzen kunnen worden ingediend. De beoordeling en eventuele verwerking daarvan in de definitieve beslissing omtrent de verklaring geschieden door het orgaan dat bevoegd is de verklaring te geven (vgl. Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRvS), 19 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2734).

Voorts is in de artikelsgewijze toelichting bij artikel 2.29 (thans: 2.27) van de Wabo, Kamerstukken II, 2006/07, 30 844, nr. 3, blz. 113-114, vermeld dat een verklaring van geen bedenkingen niet zozeer een goedkeuringsinstrument is, maar ertoe dient een ander bestuursorgaan te laten beslissen omtrent een aspect van de vergunning dat aan de beoordeling van het bevoegd gezag is onttrokken (vgl. AbRvS, 6 april 2016, ECLI:NL:RVS:2016:921).

6.3.2. Ingevolge artikel 3.11, eerste lid, van de Wabo, dient het bevoegd gezag onverwijld een exemplaar van de aanvraag en de daarbij gevoegde stukken door te zenden naar het bestuursorgaan dat bevoegd is een verklaring van geen bedenkingen te geven, zodat dit bestuursorgaan daar een standpunt over kan innemen. Uit de tekst van artikel 3.11, derde lid, van de Wabo en de geschiedenis van de totstandkoming van de Wabo, volgt dat in het geval dat een verklaring van geen bedenkingen is vereist, eerst een ontwerpbesluit over de verklaring van geen bedenkingen ter inzage moet worden gelegd waartegen zienswijzen kunnen worden ingediend (vgl. AbRvS, 19 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2734). Naar het oordeel van de rechtbank is dat niet anders indien het definitieve besluit niet strekt tot verlening van de gevraagde omgevingsvergunning. De rechtbank overweegt dat uit artikel 3.11 en de geschiedenis van de totstandkoming van de Wabo verder volgt dat dit ontwerpbesluit moet zijn opgesteld door het bestuursorgaan dat bevoegd is een verklaring van geen bedenkingen te geven (vgl. AbRvS, 9 mei 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1511).

6.3.3. De rechtbank stelt voorop dat de raad in dit geval bevoegd is om een besluit te nemen over het al dan niet geven van een verklaring van geen bedenkingen. Niet in geschil is dat verweerder niet onverwijld de aanvraag om omgevingsvergunning en de onderliggende stukken aan de raad heeft gezonden. De door verweerder in dit geval gehanteerde werkwijze om de aanvraag om omgevingsvergunning en de onderliggende stukken niet (onverwijld) aan de raad toe te zenden, brengt met zich dat de raad zich geen oordeel kan vormen of zij al dan niet bereid is om een ontwerpverklaring van geen bedenkingen af te geven, hetgeen zich niet verhoudt met de ingevolge artikel 3.11, eerste lid, van de Wabo op verweerder rustende verplichting. Gelet op de specifiek bij de raad aanwezige deskundigheid dient de raad naar aanleiding van het onderhavige bouwplan zelfstandig te beslissen omtrent het al dan niet afgeven van een ontwerpverklaring van geen bedenkingen. Een dergelijke beslissing van de raad ontbreekt in dit geval.

6.3.4. De rechtbank stelt vast dat uit de overgelegde gedingstukken blijkt dat er in dit geval geen ontwerpverklaring van geen bedenkingen van de raad ter inzage is gelegd. Hieruit volgt dat de raad door de door verweerder gehanteerde werkwijze, in weerwil van artikel 3.11, derde lid, van de Wabo niet heeft besloten tot het al dan niet afgeven van een ontwerpverklaring van geen bedenkingen.

6.3.5. De rechtbank stelt verder vast dat de raad bij besluit van 28 september 2017 een verklaring van geen bedenkingen heeft geweigerd voor wat betreft het onderhavige bouwplan en de daarbij behorende afwijking van het bestemmingsplan. Nu de raad als gevolg van de door verweerder gehanteerde werkwijze niet heeft kunnen besluiten tot het al dan niet afgeven van een ontwerpverklaring van geen bedenkingen naar aanleiding van de aanvraag om omgevingsvergunning en de bijbehorende stukken en diensgevolge in dit geval geen ontwerp van de verklaring van geen bedenkingen ter inzage heeft gelegen, mocht verweerder naar het oordeel van de rechtbank de door de raad geweigerde verklaring van geen bedenkingen niet aan het bestreden besluit ten grondslag leggen. Hieruit volgt dat verweerder ingevolge artikel 6.5, eerste lid, van het Bor niet bevoegd was om de gevraagde omgevingsvergunning voor het bouwplan te weigeren. De omstandigheid dat de raad wel het definitieve besluit heeft genomen, doet aan het voorgaande niet af (vgl. AbRvS, 9 mei 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1511). De rechtbank ziet geen aanleiding om de geconstateerde gebreken met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren in dit geval. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk is geworden dat eiseres door de geconstateerde gebreken in de besluitvorming niet is benadeeld (vgl. AbRvS, 19 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2734).

Conclusie

7. Gelet op de voorgaande overwegingen is het beroep van eiseres gegrond en komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking. Dit brengt met zich dat verweerder opnieuw dient te beslissen op de aanvraag om omgevingsvergunning van eiseres. Indien verweerder in dit geval voornemens blijft om de gevraagde omgevingsvergunning te weigeren, dan dient een ontwerpbesluit tot weigering van de verklaring van geen bedenkingen van de raad ter inzage te worden gelegd waartegen zienswijzen naar voren kunnen worden gebracht.

8. Na een daartoe strekkend verzoek van partijen ter zitting en uitsluitend ter toelichting van partijen overweegt de rechtbank ten overvloede als volgt. De rechtbank stelt vast dat de afwijking van het bestemmingsplan in dit geval uitsluitend betrekking heeft op een overschrijding van de bouwregels, en niet (ook) op de gebruiksregels. Dit brengt met zich dat de raad in een andere procedure, namelijk de bestemmingsplanprocedure, zich in dit geval een oordeel heeft gevormd over de ruimtelijke aanvaardbaarheid van het gebruik van voormeld perceel ten behoeve van een vergistingsinstallatie en een houtgestookte WKK met bijbehorende bouwwerken. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat de raad in dit geval onvoldoende deugdelijk heeft gemotiveerd dat een mogelijk grotere omzet als gevolg van het vergroten van de bijbehorende bouwwerken in afwijking van de bouwregels van voormeld bestemmingsplan zal leiden tot een laag, doch niet verwaarloosbaar, risico op fytosanitair vlak, mede gelet op het feit dat de gebruiksregels van voormeld bestemmingsplan bepalend zijn voor de capaciteit van de vergistingsinstallatie en een houtgestookte WKK. Dit brengt met zich dat de raad in dit geval ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de verklaring van geen bedenkingen in het belang van een goede ruimtelijke ordening moet worden geweigerd. Dit betekent dat verweerder ook in zoverre ten onrechte de geweigerde verklaring van geen bedenkingen aan het bestreden besluit ten grondslag heeft gelegd.

Hoogte van de verschuldigde dwangsom

9.1. Verweerder heeft bij brief van 17 januari 2018 aan eiseres medegedeeld dat verweerder een dwangsom ten bedrage van € 1.180,- aan haar is verschuldigd wegens het niet tijdig beslissen op voormelde aanvraag om omgevingsvergunning. Daarbij heeft verweerder van belang geacht dat op 15 december 2017 een besluit tot weigering van de gevraagde omgevingsvergunning is genomen.

9.2. Eiseres betwist de vastgestelde hoogte van de door verweerder verbeurde dwangsom. In dit verband wijst eiseres erop dat verweerder er ten onrechte vanuit is gegaan dat de periode waarover de dwangsom is verschuldigd, eindigde op 15 december 2017. Daarbij acht eiseres van belang dat het besluit tot weigering van de gevraagde omgevingsvergunning niet aan haar of aan haar gemachtigde is bekendgemaakt. Eiseres wijst erop dat voormeld besluit uitsluitend is toegezonden aan de rechtbank en dat dit niet heeft te gelden als bekendmaking. Gelet hierop is eiseres van mening dat verweerder de maximale dwangsom ten bedrage van € 1.260,- is verschuldigd.

9.3.1. Ingevolge artikel 3:41, eerste lid, van de Awb geschiedt de bekendmaking van besluiten die tot een of meer belanghebbenden zijn gericht door toezending of uitreiking aan hen, onder wie begrepen de aanvrager.

Ingevolge artikel 4:13, eerste lid, van de Awb dient een beschikking te worden gegeven binnen de bij wettelijk voorschrift bepaalde termijn of, bij het ontbreken van zulk een termijn, binnen een redelijke termijn na ontvangst van de aanvraag.

In artikel 4:17, eerste lid, van de Awb is bepaald dat indien een beschikking op aanvraag niet

tijdig wordt gegeven, het bestuursorgaan aan de aanvrager een dwangsom verbeurt voor elke dag dat het in gebreke is, doch ten hoogste 42 dagen.

In het tweede lid van dit artikel is bepaald dat de dwangsom de eerste veertien dagen € 20,-- per dag bedraagt, de daaropvolgende veertien dagen € 30,-- per dag en de overige dagen € 40,-- per dag.

In het derde lid van dit artikel is bepaald dat de eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, de dag is waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

In het vijfde lid van dit artikel is bepaald dat beroep tegen het niet tijdig geven van de beschikking de dwangsom niet opschort.

Ingevolge artikel 4:87, eerste lid, van de Awb geschiedt de betaling binnen zes weken nadat de beschikking op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt, tenzij de beschikking een later tijdstip vermeldt.

Ingevolge artikel 4:97 van de Awb is de schuldenaar in verzuim indien hij niet binnen de voorgeschreven termijn heeft betaald.

Ingevolge artikel 4:100 van de Awb is, indien het bestuursorgaan de beschikking tot betaling van een door hem verschuldigde geldsom niet tijdig geeft, het wettelijke rente verschuldigd vanaf het tijdstip waarop het in verzuim zou zijn geweest indien de beschikking op de laatste dag van de daarvoor gestelde termijn zou zijn gegeven.

Ingevolge artikel 6:17 van de Awb zendt, indien iemand zich laat vertegenwoordigen, het orgaan dat bevoegd is op het bezwaar of beroep te beslissen, de op de zaak betrekking hebbende stukken in ieder geval aan de gemachtigde.

Ingevolge artikel 6:83, aanhef en onder a, van het Burgerlijk Wetboek treedt het verzuim zonder ingebrekestelling in wanneer een voor de voldoening bepaalde termijn verstrijkt zonder dat de verbintenis is nagekomen, tenzij blijkt dat de termijn een andere strekking heeft.

9.3.2. In de memorie van toelichting bij de Aanvulling van de Algemene wet bestuursrecht (Kamerstukken II, 2002-2004, 29 702, nr. 3, p. 45) is onder meer het navolgende vermeld: "De regeling van het verzuim sluit aan bij die in het privaatrecht, waar eveneens geldt dat verzuim intreedt wanneer de betalingstermijn verstrijkt zonder dat de schuld is voldaan. Een ingebrekestelling is daarvoor niet nodig."

9.4. De rechtbank stelt vast dat uit de overgelegde gedingstukken naar voren komt dat een afschrift van het bestreden besluit, geadresseerd aan eiseres, door verweerder aan de rechtbank is gezonden. Dit door verweerder toegezonden afschrift van het bestreden besluit is door de rechtbank blijkens de daarop aangebrachte poststempel op 19 december 2017 ontvangen. De rechtbank stelt verder vast dat de hiervoor beschreven werkwijze niet de wettelijke wijze van bekendmaking van een besluit is. Evenmin heeft verweerder aannemelijk gemaakt dat het aan eiseres geadresseerde bestreden besluit ook daadwerkelijk aan haar is toegezonden. Gelet hierop heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank ten onrechte op het standpunt gesteld dat de hoogte van de verschuldigde dwangsom wegens het niet tijdig beslissen op € 1.180,-- moet worden bepaald. De rechtbank overweegt dat de door verweerder verbeurde dwangsom op 18 december 2017 het maximum van € 1.260,-- had bereikt. Ingevolge artikel 4:97, in samenhang bezien met artikel 4:87, eerste lid, van de Awb, was verweerder door niet binnen zes weken de dwangsom te voldoen, vanaf 29 januari 2018 in verzuim. Ter zitting is gebleken dat verweerder de verbeurde dwangsom nog steeds niet heeft voldaan. Derhalve houdt de rechtbank het ervoor dat verweerder niet eerder dan ten tijde van de uitspraakdatum (2 oktober 2018) aan zijn

betalingsverplichting heeft voldaan. Dit brengt met zich dat verweerder over de periode van 29 januari 2018 tot en met 2 oktober 2018 aan eiseres wettelijke rente over de dwangsom van € 1.260,- is verschuldigd. De wettelijke rente met een percentage van 2% over de periode van 29 januari 2018 tot en met 2 oktober 2018 bedraagt € 68,21. De rechtbank ziet hierin aanleiding het beroep in zoverre gegrond te verklaren. Gelet hierop zal de rechtbank, gelet op het bepaalde in artikel 4:17, eerste lid, van de Awb, de hoogte van de dwangsom vaststellen op € 1.328,21.

10. Aangezien het beroep van eiseres gegrond wordt verklaard, ziet de rechtbank aanleiding om verweerder ingevolge artikel 8:75 van de Awb in de proceskosten van eiseres te veroordelen. Onder toepassing van het Bpb kunnen deze kosten worden begroot op € 1.252,50 wegens professioneel verleende rechtsbijstand.

Beslist wordt als volgt.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep tegen het niet tijdig beslissen niet-ontvankelijk;
- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder opnieuw dient te beslissen op de aanvraag om omgevingsvergunning, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- stelt vast dat verweerder als gevolg van het niet tijdig nemen van een besluit op de aanvraag een dwangsom, als bedoeld in artikel 4:17, eerste lid, van de Awb heeft verbeurd van in totaal € 1.328,21, te betalen aan eiseres;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres ten bedrage van € 1.753,50 en bepaalt dat verweerder deze kosten aan haar vergoedt;
- bepaalt dat verweerder het door eiseres betaalde griffierecht ad € 333,- aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door [REDACTED], rechter, in aanwezigheid van mr. [REDACTED] als griffier.

De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 2 oktober 2018.

[REDACTED]

De griffier

[REDACTED]

De rechter

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak en de tussenuitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

Afschrift verzonden op:

02 OKT 2018

voor [REDACTED] conform
Rechtbank Noord-Nederland
Afdeling Bestuursrecht